

VAS ÉS FÉM MUNKÁS

Előfizetési ára: A Romániai Vas-, Fém- és Vegyipari Munkások Szakszervezetének Hivatalos Közlönye Szerkesztőség és kiadóhivatal: Cluj-Kolozsvár, Calea Victoriei 59. (volt Magyar-utca) — Telefon 484.
 Egész évre 60 Lei, félévre 30 Lei, negyedévre 15 L, egyes szám 5 L.
 Megjelenik minden hó 1-én

Jobb jövőt remélünk!

Mindenki tudja, hogy a tél hidegnek előbb-utóbb engednie kell a nap éltető sugaraival szembeni küzdelemben, mert ez a természet rendeltetése, hogy a télre tavasz következik.

A tél nyomorúság kietlen napjain reményekkel telve várjuk a tavaszt, gondolva, hogy akkor majd enyhülni fog az a sok nyomorúság, amit a tél át szenvedtünk.

A munkásság mindig reménykedve várta a tavaszt, de a reményeségei csak nagyon is kis mértékben teljesültek, mert a legtöbb munkás mindig azt hitte, hogy a jobb jövőt ölbetett kézzel csak várni kell, mert az magától is biztosan el fog jönni!

Hiábavaló reménység volt ez a múltban s hiábavaló ma is, ha csak remélünk, de semmit sem cselekszünk, hogy a reményeink valóra is váljanak. Egész télen át gondolkozhatunk, tanulhatunk és felkészülhetünk a tavaszi nagy küzdelmeinkre. Számot vehetünk a nyomorúságos sorsunkkal s be fogjuk látni, hogy külföldön, ahol a dolgozók nagy tömegei a remény mellett maguk is harci sorokba álltak, ott a remény valóra is vált.

Elég volt a hosszú téltenség. Elég volt a várakozás. Itt az ideje, hogy végre mi is megmozduljunk gazdasági érdekeink védelmére.

Amíg a szervezeten munkásság nagy tömege a reménység csalóka délibábja után ábrándozik, addig a tőkésék erős szervezetekbe tömörültek.

Ujabbnál-ujabb támadások hosszú láncolatával a nehezen kivívott eredményeket is naponta megnyirbálni, sőt semmivé tenni igyekeznek.

Kollektív szerződés, nyolcórás munkaidő, biztosított órabér, fizetéses szabadság, automatikus bérrevízió, túlóra százalék és a bizalmiférfirendszer, mind egy-egy támadási pontot képeznek. Ma itt, holnap meg máshol kísérleteznek a tőkésék valamit elvenni abból a kevésből is, amit nagynehezen kiharcoltunk.

Itt az ideje, hogy kilépünk a közönyből és felrúzzuk a jobb jövőt remélők nagy tömegeit téltenségekükből.

Aki áll, az marad, aki megy, az halad és hogy küzdelem nélkül nincs győzelem, ezekről kell meggyőzzük a szaktársakat s minél többen belátják ezeket az igazságokat, annál kevesebb lesz a tőkésék támadása s annál több lesz a munkásság újabb vívmánya.

Ha jobb jövőt remélünk, azért küzdeni és dolgozni kell, ezzel mindnyájan tisztában kell legyünk s a jobb jövőért mindnyájunknak dolgozni anyagi érdekünk és erkölcsi kötelességünk.

Minél többen akarjuk a jobb jövőt, annál hamarabb válik az *jele* né, ez a *udat* kell, hogy erőt adjon a szervezési munkánkban.

Vasas-otthon építés Lupeniben

Az intenzív szakszervezeti életet élő lupéni szaktársaink részére kicsinek bizonyultak a jelenlegi vasas otthon helyiségei és azért egy nagyobb otthon építését határozták el.

Az új otthoni a munkások által aláírandó adományokból fogják fölépíteni. Mntegy két milliót szántak ezen célra, amit a társulat fog a munkások aláírása alapján a fizetésekből levonni, azon esetben, ha a nyilvános gyűjtést a közegészségügyi miniszterium engedélyezi a helyi csoport benyújtott kérése alapján.

Reméljük, hogy a lupényi szakszervezetek szép terve hamarosan meg fog valósulni.

Szakszervezeti munkaközvetítés vagy a kilincselés

Gondolatunk visszaszáll a múltba és elgondolozunk azokön az időkön, amikor a szervezett munkások hatalmas tábora az egész világon egy *megbonthatatlan egységet képezett*. Visszaidéződik az emléktünkbe az az idő, amikor még a nem üres jelszavaknak, szervezetek bomlasztására s a proletármégek tudatlanságban tartására használták az *egységesség* nagy jelszavát, hanem az egy mindnyájunkért és mindnyájan egyért jelszó igévé vált a munkások tömegei között. Ige lett az egység jelszó s ezt nem is próbálta megbontani senki sem a munkások között. Múlt az idő. Nehéz viharok viharzottak el a nemzetközi munkások egységes nagy tábora felett. Adáz, kemény csaták, a munkások egységét szétzuzni törekvő nagy gazdasági támadások láncolatát zuditották a milliárdokkal rendelkező gyárosok a munkásság szervezetei ellen. A munkásság egysége dacos elszántsággal állta a támadásokat s a megbonthatatlan egységbe vetett rendíthetetlen hittel verte vissza a támadásokat. Ánde a tőkésék sem nyugodtak bele a sikertelenségükbe. Nekik mindenáron a munkásegység szétbomlasztása volt a céljuk. Segítségül hívták tehát a kormányhatalmat, az egyházat, hogy őket verjenek a munkások egysége közé. Jöttek a kormányok utasítására a közigazgatási hatóságok végzésének végtelen láncolatai. Vidéki csoportok felfüggesztése, a csoportok vezetőinek letartóztatása, a fekete lista és a sok más hatósági akadékoskodás sem tudta megbénítani a nemzetközi munkásmozgalmat sehol a világon.

Amit a kormányhatalmak és a tőke sehol sem tudott keresztülvinni a háború előtt, azt a világháborút követő forradalmi időkben megcselekedte a munkástömegek közötti meg nem érés és kettészakadt az eddig megbonthatatlannak hitt egység. Egyik ország munkássága hamarabb, a másik később heverte ki ezt a katasztrófát s máshol még ma is annak a terhét hordozzuk a vállainkon. És most, idők multával, a háborúk és forradalmak viharcsapdosta ideje után, visszagondolunk azokra az időkre s végiggondoljuk azokat a proletárharcos esztendőket, meg-megállunk a győzelmes harcok egy egy stációjánál s elmerengünk azon, hogy mi lett volna, ha a háború előtti egysége a munkásságnak megmaradt volna.

Az akkori idők egyik legfontosabb vívmányai közé tartozott a *szakszervezeti munkaközvetítés*. A kapitalisták és a hatóságok ez ellen fejtették ki a legnagyobb ellenállást, mert ők is tisztában voltak azzal, hogy mit jelent, ha a munkásság kezében van a közvetítés. De tisztában volt azzal a szervezett munkásság is, hogy a szakszervezeti munkaközvetítő az ő részére egyik legfontosabb hadállását képezi a kapitalizmussal szemben vívott harcban. A nagy munkásegység ebben a harcban is fényes győzelmet aratott a munkaadók és a kormány fölött minden országban, ahol a munkásságot a kivívott jogától megfosztani akarták. Abban az időben ki lett adva a jelszó, hogy szervezett munkás csak a szakszervezeti munkaközvetítő útján vállalhat munkát és valóra vált a nagy a cél, különösen a vasmunkások között és abban az időben nem volt vasas, aki a szakszervezeti munkaközvetítőt megkerülte volna.

Megszűnt a megázó kilincselés, minden vasas kerülte a hatóság és a gyáriparosok köp-

kódít. Egy fejjel magassabb lett minden vasas öntudatosságban és a vasas tábor összetartó-zandósága szilárdabb lett. Ma pedig, ha elmegyünk a gyárak kapui előtt, újra ott látjuk a gyár kapujában ácsorgó vasas proletártestvéreinket... Munkára várva. Kilincselés, megalázódás, munkáért könyörgés után jut munkához a vasas proletár a legtöbb helyen nálunk Romániában, de az egyéb szakmáknál sem jobb a helyzet s csakis a nyomdászszervezet ereje tudta biztosítani teljes egészében a nálunk ma is fennálló szakszervezeti munkaközvetítést.

Nincs kiépített szakszervezeti munkaközvetítőnk, mert nincs meg az ehhez szükséges szakszervezeti erő. A vasas proletár csak az emberi mivoltának megalázásával jut munkához, mert Romániában, ahol oly nagy szükség volna a nagyobb szervezeti erőre, csalóka délibábót kerget a vasasok egy része, egy másik része pedig szervezetenül ábrándoz a múlton s ölbetett kézzel várja a jövőt.

Vasas proletár testvéreink! Nyissátok ki látó szeméteket és nézzetek bele a jövőbe, nézzétek, hogy meglássátok, mi van a számotokra ott megírva, hogy a gazdasági harcok egész özönét kell megvívjátok, ha emberi sorsban akarok élni. Meg van írva, hogy csak osztályharcos felkészültséggel tudjátok megvívni a harcok sokaságát, meg van írva, hogy a nemzetközileg kartellekbe és szövetségekbe tömörült erős kapitalizmussal szemben csak nemzetközi proletárszervezkedéssel lehet felvenni siker reményében a küzdelmet.

Nem hitegetésekkel, nem tömegfélrevezetésekkel, de a vasas tömegek céltudatos nevelésével kell felvértezni a szaktársakat, hogy a könnyelműen szétrebombolt vasasegység újra megeremtdjön.

Vasas testvéreink! Európászerre lázasan folyik a vasasok között a szervezési munka. Csak mi Romániában maradnánk el? Csak mi néznénk ölbetett kezekkel, hogy miképpen tornyosulnak fejünk fölött a kapitalista kizsákmányolás viharfelhői? Nem és százszor nem! A mi országunk vasas tömege nem lehet hűtlen a demokratikus eszméhez s annak előharcosai kell, hogy legyünk! Szaktársaink, tiótt a tizenkettő óra, hiv a kötelesség. Építsük ki szervezeteinket, neveljük öntudatos vasasokká a tudatlanokat, hogy ne találjon készületlenül bennünket a harc. Hangozzék fel országszerte a vasas jelszó: *Minden vasas be a szervezetbe!* S ha céltudatosan végezzük a szervezési munkát, a siker nem fog elmaradni s akkor a mi szakmánkban is lesz országos szakszervezeti munkaközvetítő és sok egyéb más vívmány, amit a haladottabb külföldi vasas testvéreink már régen élveznek.

Ujraalakult

az üveg munkások csoportja Brázon

Folyó év január 15-én a brázi üveg munkások alakuló közgyűlést tartottak, melyen elhatározták, hogy a helyi csoport (sindica) a szövetségünk alapszabályai alapján újból megkezdí a működését.

Az alakuló gyűlésen Stroia György elvtárs képviselte a szövetségünket és kitartásra buzdította a gyűlésen megjelent munkásságot.

A közgyűlés a vezetőségbe a következő elvtársakat választotta be: Bita Gyula elnök, Kramer Rudolf pénztáros, Grün Simon és Schnab I József ellenőrök, Schnabel Ferdinand jegyző, Sanghau Rudolf és Blaskó Ferenc bizalmiférfiak. Sok sikert kívánunk az új csoport működéséhez.

Alacsony bérekkel lopást követnek el a társadalom ellen

Az alacsony munkabérek politikájára hivatalos helyről, sőt egy nagypolgári és kifejezetten kapitalista kormány minisztere részéről még sohasem mértek oly erős csapást, mint Davis, az Egyesült-Államok munkaügyi minisztere évi jelentésében, aki a rossz munkabéreket egyszerűen a közönség ellen elkövetett lopásnak minősítette. Davis erre vonatkozó fejtegetéseiről közöljük a következőket:

A bérleszállítások rossz üzleti és gazdasági politikát jelentenek, akár általános bérleszállításokról, akár egyes iparágakban való bércsökkenésekről van szó. Gyakran mondják, hogy a béreket le kell szállítani, ha árúinknak eladását idegen piacon fokozni akarjuk. A válasz úgy hangzik, hogy az ilyen bérleszállításoknál a saját nyereség-hajtó belső piacunkat sokkal inkább gyöngítik, mint amennyire a sokkal bizonytalanabb nyereséget az idegen piacokon való eladással fokozzuk. A tapasztalat a legfelültelesebb szemléltető előtt is nyilvánvalóvá tette a számos rossz gazdasági praktika helytelen-ségét. Az alacsony munkabérek politikája a legnyomorúságosabb összeomlót. A legbutább embernek is be kell látnia, hogy örültség a belső piacon a legnagyobb vásárló, a munkás vásárló erejének megőlése, ami egyáltalán nem csekély része nemzeti gazdaságunknak és nemzeti jólétünknek. Az országnak egyetlen olyan része sem olyan jómódu, ahol alacsony béreket fizetnek, mint ahol magas béreket fizetnek. Az a vállalkozó, aki a béreket leszállítja, akár önzésből, akár mert azt gondolja, hogy ez jó üzleti gyakorlat, nem jó üzletember és önmaga ellen dolgozik. Lehet, hogy egy darabig sikerülni fog neki alacsonyabb munkabérekkel fizetni, mint amennyi a munkás létfenntartására szükséges, de ezzel tulajdonképpen a társadalomra tolja a terhet, hogy élelmiszerekért és ruhákért meg nem fizetett számlák formájában a társadalom viselje a bér terhet, amit neki kellene fizetnie. Nyíltan szólva, ezzel lopást követ el a társadalom ellen. Ez vonatkozik az egész iparra és az egyes vállalkozókra. Tul vagyunk már azon, hogy egy vállalkozót ügyesnek vagy ravasznak tekintsünk azért, mert a munkabéreket lenyomni megkísérelte. Az ilyen vállalkozó nem derék üzletember, hanem a társadalom élődíje. A közvélemény kényszeríteni fogja, hogy vagy rendes munkabért fizessen, vagy pedig távozzék az üzleti életből.

A bérharcban legfontosabb az — asszony

Egy tudós közgazdász kiszámította, hogy a dolgozó emberek jövedelmének hetvenszázaléka az asszony kezén megy el, vagyis a mindennapi háztartás kiadására szolgál. Ez azt jelenti, hogy a munkából származó jövedelem nagyobb felének fölhasználása az asszony háztartásába tartozik és így az asszonyok személyileg közvetlenül is érdekelve vannak a férfiak jövedelmi viszonyainak a kialakításában, mert minél kevesebb a jövedelem, annál súlyosabb az asszony helyzete, annál nehezebb feladat reánczva a háztartás, annál több gondot okoz a „beosztás” — mint mondani szokták.

Mint hogy pedig a jövedelem forrását a tökéletes termelő rendszerben csakis a szakszervezeti mozgalom erősödése biztosítja, a dolog természetes rendje, hogy a mozgalom legbuzgóbb harcosai az asszonyok legyenek. És hogy ez nincs így, annak megvan a maga oka. Ez az ok pedig nem más, mint az, hogy az asszonyok nem ismerik az összefüggést, ami az ő háztartási gondjaikkal való harc és férjeiknek a nagyobb bérért való harc között fennáll.

Mi következik ebből? Az, hogy az asszonyokat föl kell világosítani erről az összefüggésről. Mennél nagyobb sikere van a munkások bérharcainak, annál inkább győz a munkás felesége és a háztartás gondjaival napról napra vívott harcaiban, mert minél nagyobb a jövedelem, annál kisebb a háztartási gond.

Ha a munkás férfiak, fivérek és atyák elvégzik ezt a fölvilágosító munkát, akkor a munkás feleségek, nővérek és lányok hű és áldozatkész katonái lesznek a bérharcnak s az egész szakszervezeti küzdelemnek.

A csehszlovákiai vas- és fémmunkások lap-

jában olvassuk, hogy nagy sztrájkoknál gyakran tették azt a tapasztalatot, hogy az asszonyok kitartásra buzdították a férfiakat. Azzal lelkesítették a feleségek férjeiket, az anyák fiaikat, hogy inkább most ez egyszer éhezzenek tovább, de aztán legyen vége az éhezésnek! A közép-németországi barnaszén vidékén a most lezajlott sztrájk példás nyugalommal kivívott sikere is jórészt az asszonyoknak köszönhető. Ezt egy polgári újságíró is megállapította. A Frankfurter Zeitung tudósítója ugyanígy ezt írja a sztrájkokról szóló tudósításában:

Döntő tényező az asszony! Őt terheli a háztartás gondja. A férj neki adja a pénzt. Neki kell számolni, számolni, számolni, minden fillért a fogáshoz kell vernie. Ha valami csodás derék nő, még jó családi életet is tud teremteni. Ha nem állja meg a helyét mint feleség és mint anya, pokollá lesz az otthon.

Pedig nem lehet azt mondani, hogy ő az oka. Az asszony a főtámasz a bérharcban, mert ő szenved többet.

Ezt a főtámaszt erősíteni kell fölvilágosítással, a szakszervezeti mozgalom céljainak, a szocializmus eszméinek ismertetésével. Ez a fölvilágosító munka a leggyümölcsözőbb fáradozás: biztosítja a szakszervezeti mozgalom szilárdságát, erejét.

De az asszony nemcsak a férfi küzdőtársa, hanem egyszersmint a gyermek nevelője és így első tanítója a felszabaduló új nemzedéknek is.

A jövő pedig azé, aki az új nemzedékben el tudja hinteni a saját eszméinek, világnézetének magvait.

Ha azt akarjuk, hogy ez a jövő a miénk legyen, magunk mellé kell állítani a munkások, munkásnők és munkásnővérek velünk együtt szenvedő, küzdő egész táborát.

A gépek áldozatai

E címmel a New le publik (Új köztársaság) amerikai folyóirat cikket közöl, amely azt mutatja, hogy a munkáspótló gépek térfoglalása az Egyesült Államokban is komolyan foglalkoztatja a közvéleményt és a szakszervezeteket.

A cikk bevezetésekként utal arra a feltűnő hírre, hogy egy nagy villamosgyár megcsinálta a *mechanikai embert*, aki különböző hangok behatása alatt telefonhívásra válaszol, fölvilágosítást ad, végrehajlja a parancsot. Ez az automata újabb anyagot adott az ember és gép viszonyának vizsgálatához. Tulajdonképpen minden új gép egy mechanikai ember és napról napra sok ilyen mechanikai ember lép be a termelésbe és ezzel a hus- és vérmunkások nagy számát pótolja.

A munkásosztály természetes reakciója az ilyen új munka gépekkel szemben történeti hagyományokig nyúlik vissza. Amikor a szövő gépeket bevezették, a takácsok föllázadtak és elpusztították azokat, mert a fölősségessé vált munkások valóságos éhínségbe kerültek. A bölcs nemzetgazdák fölvilágosították a munkásokat, hogy az ilyen újításokkal szembeszállani rövidlátás, mert a gépek fokozták a termelőképességet és ezzel az általános jólétet. A szakszervezetek keseredten tapasztalták, hogy az újításokkal nem lehet sikeresen szembeszállani s

így a szervezett munkásság lassankint föl hagyott az ellenséges magatartással, sőt szívesen fogadta a termelőképesség fokozását. Ez azonban nem változtat azon a tényen, hogy az új gépek mégis sok munkást fosztanak meg kenyerétől és így ezzel a kérdéssel okvetlenül foglalkozni kell. Amerikában, ahol a termelés most egyébként is csökken, a gépek szaporodásának tulajdonítható jórészt, hogy 10%-kal kevesebb munkás dolgozik, mint 1919 ben.

Mi történik az ilyenképpen kiszorított munkásokkal? Nem vigasztalódhatunk azzal a különben sem helytálló magyarázattal, hogy a gépek főként az öregeket, a nőket és gyermekeket szorítják ki, akiket a munkaképes családtagok eltarthatnak, mert azt látjuk, hogy bizony a munkaképes férfiak ezrei is munkanélkül maradnak. Az sem elfogadható magyarázat, hogy a munkások más foglalkozásra térnek át, mert hiszen a munkanélküliség általános jelenség. A mezői munkára sem térhetnek vissza, mert a statisztika szerint a földműves nép létszáma is egyre csökken. Mindezzel szemben tény, hogy a munkanélküliek serege általában az egész világon egyre szaporodik.

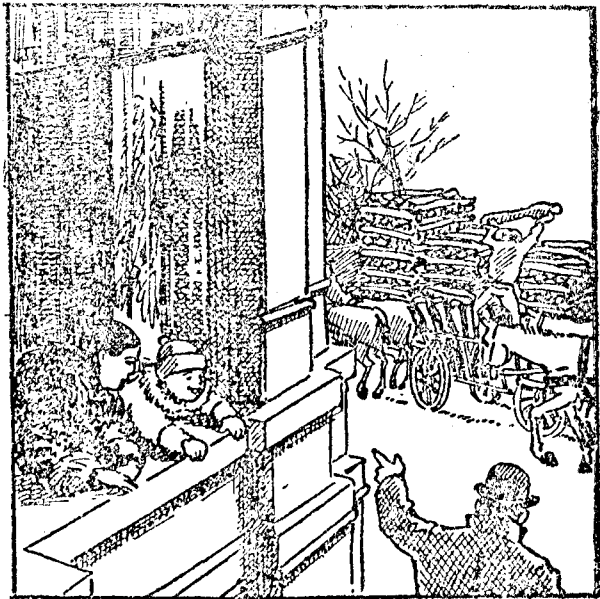
A munkásság érdekeit szívükön viselő, legelőrehaladottabb szakszervezetek, amelyek az ipari termelésben az ellenőrzés jogát gyakorolják, komolyan foglalkoznak a gép problémájával. Az a föl fogás, hogy az új géptípusok bevezetését csak a munkások érdekeit védő korlátozásokkal lehet megengedni. Ha egy új gépet bevezetnek, akkor a munkás bérét, aki azt a gépet kezeli, oly arányban föl kell emelni, amely arányban az új gép az ipar termelőképességét és jövedelmezőségét növeli. Ezzel a munkások vásárlóerejét és az egész gazdasági élet további működését fenn lehet tartani. Az új gépeket nem szabad olyan gyorsan bevezetni, hogy ezzel nagyobb körű munkanélküliséget idézzenek elő. Sőt ellenkezőleg, amely mértékben az új gépek bővítik az ipar területét, épp oly mértékben gondoskodni kell a gépek miatt munkájukat veszített munkások foglalkoztatásáról, még mielőtt a munkanélküliek száma emelkednék. Ehhez jól megszervezett munkaközvetítés szükséges.

Ez idő szerint a munkásosztály még nem élvezi ezt a védelmet a fenyegetően szaporodó új gépekkel szemben, sőt sok vállalkozó semmi tekintettel sincs a gépek által okozott munkanélküliségre. A szervezett munkásság tehát önmagára van utalva és ezért, amíg egyrészt a technika haladásával szembe nem helyezkedhetik a kezdődő kapitalizmus idején lezajlott géprombolások álláspontjára, annál inkább törekednie kell másrészt arra, hogy a szakszervezeti mozgalom erősítésével fokozottabb védelemben részesítse a munkásokat az egyre fenyegető munkanélküliséggel szemben és amint a technika fejlődése új gépeket állít be a termelésbe, a termelés fokozásával együtt fokozódjék a szervezett munkásságnak a termelésre való befolyása és a munkabérek és munkásjóléti intézmények kérdéseiben a szakszervezetek döntő befolyása.

Szóval: a technika fejlődésével járó veszedelmeket csakis a munkásmozgalom erősödése, a szakszervezetek működésének fokozása hárt-hajja el.

Cenzurat

Száraz gályát szedő szegény asszonyt máma
A tulajdonát védő törvény egy szavára
Fegyveres őr viszi a vádoltak padjára.

Munkásnépet szipolyozó, milliókat panamázó
Nagy uraknak háza előtt szekérsor vár lerakásra ...
... Nincs szükségük száraz ágra!

Külföldi kölcsön

Az újságok mindennap a külföldi kölcsönről szóló hírekkel vannak tele. Párisi, berlini és az amerikai pénzemberek nyilatkozatai és ellen-nyilatkozatai hűségesen közli a polgári sajtó, ugyisint a kormány homályos nyilatkozatait is. S minél több újságot olvasunk, annál kevessebbet tudunk az egész kölcsönhistoriából.

Egy bizonyos, hogy a jelenlegi kormány eddigi pénzügyi politikája csődöt mondott s ma már Bratianu Vinila miniszterelnök és pénzügyminiszter maga is belátja, hogy nagyobb külföldi kölcsön nélkül a gazdasági csődből kímászni nem lehet.

Eppen a miniszterelnök volt az, aki a legjobban hangoztatta a híres „magunk általunk” jelszavát s ezzel a jelszóval sikerült az ország termelését annyira lezüllesztetni, hogy ma már fokozottabb erővel is csak nehezen lehet új életre keltetni az agyontámasztott termelést.

Nyolc év kellett ahhoz, hogy az országunk híres politikusai és vezetői közgazdaszai bejássák gazdasági politikájuk sikertelenségét s ma már kölcsönök után szaladgálnak, pedig ezt sokkal könnyebben megtehették volna évekkel ezelőtt.

Ami ekkor könnyű lett volna, az ma már nehéz problémává vált, mert a jól informált töke tisztában van a mi országunk belpolitikai és termelési viszonyaival és pénzkölcsönt óriási kamatok és súlyos biztosítékok mellett sem akarnak adni.

Olyan hírek is voltak, mely szerint a kölcsön felerészét gépekben és hadianyagokban akarják adni. Ha a kormány a kölcsönügyet ilyen módon oldaná meg, úgy a belföldi ipart s ezzel együtt az ipari munkások tömegeit még nagyobb mértékben tenné tönkre, egyrészt a munkalehetőségek csökkenése, másrészt a kölcsön törlesztésére kivetett magasabb adók által. Kölcsönre szükség van, de hogy az esetleg kapott kölcsön kik által és mire lesz felhasználva, attól fog függni a kölcsönhöz fűzött remények megvalósulása.

Fejlett ipar csak demokratikus országban képzelhető el. Ahol fejlett ipar van, ott nincsen oly égető szükség külföldi kölcsönre, mint nálunk.

Fejlett ipar azonban csak ott lehetséges, ahol a nagy fogyasztást a magas munkabérek és a dolgozók kulturájának lehetővé teszi. Ezt az igazságot kellene a miniszterelnök pénzügyminiszternek megtanulnia s akkor Romániában is lesz pénz, jólét és demokrácia. Eutól a belátástól azonban a kormány még nagyon messze van s így az esetleg kapott kölcsönt sem fogja az ország dolgozói érdekében felhasználni, hanem a reakciót fogja még jobban megerősíteni. Ugy a liberális, valamint az averescanus kormányzat évek óta céltudatosan igyekezett megakadályozni az ország ipari fejlődését, tudva azt, hogy a fejlett iparban foglalkoztatott sok millió proletár az ország politikáját szükség-szerűleg demokratikus irányzatba tereli. Már pedig az eddigi oligarchikus kormányzatok a valódi demokráciától féltették és féltik leginkább a jogtalan kiváltságukat.

A bankoligarchák esztelen politikájának szükségszerű következménye az egész Európában páratlanul állógalacsony munkabérek, nagy munkanélküliség és az a szegénység, amiben — a kiváltságosokat kivéve — az egész ország dolgozói vannak.

Vulkáni kullik!

A petroseni szénbánya társulat vulkáni gépműhelyében van egy Todoru Constantin nevű egyén, aki a kovácsmesterséget bitorolja hiányos szaktudásával. Ez az agyalágyult kullik azt hiszi, hogy hiányos szaktudását munkástársaira való árulkodásokkal és a szakszervezet elleni agitációval tudja pótolni föllebbvalói előtt. Vulkáni szervezett szaktársainkat óva figyelmeztetjük, hogy ezen munkásárulóval szóba se álljanak, hanem hagyják őt egymagában agyarkodni a szakszervezet ellen. Ugyis csak annyit ér az ilyen alakok agyarkodása, mint az éhes kutya csaholása az express vonat után.

A vulkáni gépműhelyében is van a fentibez hasonló kullik, aki szintén nem akar a bőrében elférni.

Figyelmeztetjük ezeket a magukról megelégedő ellenagitorokat, hogy hagyjanak fel a hiábavaló csaholásukkal, mert ellenkező esetben a szervezett munkásság módot fog találni arra, hogy észhez térítse őket, aminek csakis ők fogják meginni a levét. Neveik és jellemük leközlése után nem fognak találni az országban egyetlen műhelyt sem, amelyikben gyalázatos ellenagitorjukat folytathatnak — ahol becsületet szervezett munkások dolgoznak.

Csoportjaink közgyűlései

Közgyűlés Szatmáron

A szatmári vas- és fémmunkáscsoportunk január 8-án tartotta meg rendes évi közgyűlését a szokottnál nagyobb érdek ödés mellett.

Szilágyi elnök szaktárs délelőtt fél 11-kor nyitotta meg a közgyűlést. Azután a vezetőség erkölcsi jelentését ismertette. Beszámolójában kiemeli a Princz gyári eredményes harcot. Ismertette az Unió-gyárból kizárt 14 szerszámkészítő szaktárs esetét, mely kizárás 14 napig tartott és bérjavítással végződött. A kizárt munkások kizárása id-jére járó béréért a szövetség pörbe fogta az Unió gyárat. A pört már két bíróságnál meg is nyertük, de a gyár a harmadik ítélet meghozatala előtt több érdekelt szaktárral olyan nyilatkozatot íratott alá, mely szerint lemondanak a gyárral szembeni igényükről. Természetesen, a le nem mondottak részéről a pör tovább folyik, de az eredményt könnyen befolyásolhatják a lemondási nyilatkozatok. Ismertette az 1927 június havában lefolyt bérmozgalmat, amit az egységesek kezdeményeztek és több mint 6 heti eredménytelen tárgyalások után az összmunkásság kizárását érték el.

Az összmunkásság kizárásáig a leggyalázatosabb rágalomhadjáratot folytatták a csoportunk és vezetői ellen s a kizárás után hozzánk jöttek, hogy vegyük kezünkbe a tárgyalást, mert ők nem tudnak semmit csinálni. A mi tagjaink állták a harcot, de az egységesek nem tudták segítyt adni tagjainknak — dacára a magas járulékoknak, amit eddig szedtek — s attól kellett féljenek, hogy tagjaik elveszik a munkát. Az egységesek ismételt kérésére mi vettük fel a tárgyalásokat és a szövetségünkől lejött Bruder szaktárs segítségével megkötöttük a jelenlegi szerződésünket. Általánosságban 5—20 százalékos béremelést értünk el és tagjaink részére a kizárási idő megterítését.

Hogy jobb szerződést elérni nem lehetett, az a tömeg szervezetlenségének tudható be, valamint az is, hogy a szerződést a gyár igazgatósága nem respektálja.

Rámutat arra a tarthatatlan helyzetre, hogy az Unió-gyárban két hónapon keresztül éjjel nappal dolgoztak s most, tél közepén százsámra bocsájtják el a munkásokat.

Figyelmezteti a közgyűlést, hogy a szerződés lejárási ideje közeleg s ha addig nem szervez-kezik, a kivívott eredményeket is elveszítjük.

Fábián szaktárs a pénztári és Taar szaktárs az ellenőri jelentést teszi meg.

A közgyűlés a jelentéseket tudomásul vette és a felmentést a vezetőségnek megadta.

Korelnököknek Venter György szaktárs lett megválasztva. A jelölőbizottság jelentése után a közgyűlés egyhangulag, egyenkénti szavazással a következő szaktársakat választotta meg az új vezetőségbe:

Elnök: Szilágyi Péter, alelnök: Temesi László, pénztáros: Viznyovszky János, másod-pénztáros: Augustin András. Jegyzők: Temesi Zoltán és Herskovits Dezső, ellenőrök: Klein József, Gross József és Biranyi Pál.

Választmány: Szabó István, Sarkadi Gyula, Szabó Kálmán, Csutorás Gheorghe és Boris Sándor Pótagok: Szamalovics János, Nagy Géza és Grünhof Ödön. Szervezőbizottság: Venter József, Szabó Károly, Kajtár József, Augustin András, Sarkadi Gyula, Szabó István és László.

Fancsali szaktárs csoporttitkár hosszabb-ban foglalkozott a szatmári szervezeti étellel és rámutatott a túl hosszú munkaidő és a minden képzeletet fölülmuló rossz munkabérekre, ami a szervezettség hiányának tudható be. Szervezettségére buzdító szavai után Szilágyi szaktárs elnök a közgyűlést d. u. 3 órakor bezárta.

Közgyűlés Clujon

Cluji helyicsoportunk tagjai január 22-én tartották meg rendes évi közgyűlését a Munkás-Othon nagytermében.

Schneg szaktárs elnök délelőtt 10 órakor nyitotta meg a közgyűlést és ismertette a napirendet.

Bartalis szaktárs a szövetség részéről es Ehrenfeld elvtárs a helyi szaktanács részéről üdvözli a közgyűlést.

Szabó szaktárs a pénztári jelentést, Indig szaktárs az ellenőri jelentést, Iles szaktárs a könyvtári jelentést tette meg.

Bruder szaktárs titkári jelentésében a csoport erkölcsi működéséről tett kimerítő jelentést. A bérmozgalmak közül kiemeli a szerelők bérmozgalmát, kik 3 heti harc után 27 százalékos béremelésben részesültek. Ismerteti, hogy az elmúlt év folyamán 8 tag-

gyűlést, 183 műhelyértekezletet, 22 bizalmi ülést, 125 vezetőségi ülést és 37 szervezőbizottsági ülést, összesen 275 ülést tartott a csoport. Majd rátért a csoport szakszervezeti munkaközvetítője működésének ismertetésére. Szakmánként a következő szaktársak lettek elhelyezve:

KIMUTATÁS

1927 január 1-től december hó 31-ig történt munkáshelyezésről

Sorszám	Szakma megnevezése	Kéréslet	Elhelyezve	Elutasított	1927 dec. 31-én áll.
1	Lakatosok	164	106	34	24
2	Esztergályosok	35	18	9	8
3	Kovácsok	9	8	—	1
4	Öntők	21	14	3	4
5	Vízvezetékszerelők	41	24	11	6
6	Villanyserelők	29	22	2	5
7	Bádgosok	24	17	6	1
8	Gépészek	9	7	—	2
9	Műszerészek	13	9	—	4
10	Mintaasztalosok	4	2	2	—
11	Fűtők	2	2	—	—
12	Gyári munkások	16	16	—	—
13	Gyári munkások	4	3	1	—
Összesen		371	248	68	56

Általános elismerést váltott ki a munkaközvetítő intenzív működése, amely ha országossá lesz kápitev, nagyon sok elvtárs ehelyezkedését fogja megkönnyíteni. A nagy tetszéssel fogadott titkári jelentés után a közgyűlés a felmentvényt a vezetőségnek egyhangulag megadta.

Bartalis szaktárs központi titkár, mint a csoport legrégebbi tagját, egyhangulag korelnöknek választotta meg a közgyűlés.

Szabó szaktárs a csoport vezetősége részéről javasolta, hogy az I. oszt. járulék 32, a II. oszt. 22, a III. oszt. 18 lejre legyen fölemelve. Iles szaktárs követné tartja a vezetőség részéről javasolt emelést és az I. osztályu hetijárulékot 35, a II. oszt. 25 és a III. osztályu 20 lejre javasolja emelni. Élénk vita indult meg a járulékemelésre vonatkozólag. Minden felszólaló elvtárs szükségesnek tartja az emelést. A közgyűlés Iles szaktárs javaslata alapján 1928 évi március 1-től a hetijárulékot 35, 25 és 20 lejre emelte.

Ezután Krausz szaktárs javaslatára a közgyűlés egyhangulag kimondta, hogy a csoport minden egyes tagja egyszerszind a Romániai Szociáldemokrata Partnak is tagja.

A jelölőbizottság javaslata alapján a következő szaktársak lettek az új vezetőségbe beválasztva: Elnök: Lusztig Rezső. Alelnökök: Popescu Ioan és Pálfy Tibor. Pénztárnokok: Szabó Béla és Teesi Lajos. Ellenőrök: Iancu Nicolae és Szegedi József. Jegyzők: Vezendi János és Kovács István. Könyvtárosok: Neumann József és Gaál Albert. Választmányi tagok: Kovács János, Burkus János, Kun István, Boros Béla és Szilágyi István. Szervezőbizottság: Schneg Ferenc, Krausz József, Nix Sándor, Verger Dénes, Láng Károly, Rác Ferenc és Rusu Mihai Pótagok: Banga Andras, Klein Alfréd és Lápuşan Nicolae.

Az új vezetőség megválasztása és több kisebb jelentőségű ügy lefárgalása után Lusztig szaktárs elnök a közgyűlést délután 2 órakor bezárta.

Az aninai csoport évi közgyűlése

Vasárnap, január 22-én tartotta aninai csoportunk rendes évi közgyűlését Klein szaktárs elnöklete alatt. A napirend tudomásul vétele után Schwartz és Kohlruss elvtársak jegyzőkönyvitelesítőknékk lettek megválasztva. Az erkölcsi és anyagi jelentést Varga szaktárs terjeszti elő, rámutatva azokra a munkákra, amit a vezetőség a tagok érdekében kifejtett. Megméltatja még a múlt évi kollektív szerződés tárgyalásokról és annak eredményéről. A vezetőség a múlt évben tartott 10 rendes és 6 rendkívüli vezetőségi ülést, azonkívül 10 taggyűlést, amelyeken felvilágosító előadások is lettek tartva. Ezután felolvassa a pénztári jelentést, amelyből kitűnik a bevételeknél beíratási és tagdíjakból 205.957 lej, amelyből munkanélküli és betegsegélyre kifizettek 28.867 lejt, 20 százalék a csoportnak 41.439 lej. A központnak be lett küldve 132.439 lej. A fizető tagok száma 387. — Várady szaktárs megteszi az ellenőrzőbizottsági jelentést, hogy mindent rendben találtak, amely után a közgyűlés egyhangulag megadja a lelépő bizottságnak a felmentést. Az új vezetőségbe a következő szaktársak lettek beválasztva: Elnök: Buga M., alelnök: Klein J., jegyzők: Varga A. és Löffel Oszkár, pénztárnok: Snovak József, ellenőrök: Wagnes I., Kohlruss A. és Greiner A., könyvtárnokok: Lengvorszky és Petrofszky Franz. Választmányi tagok: Zika F., Gidó F., Biller J., Wodraska Vencel, Lair J., Demkó M., Bordan Georg.

Brattfăleanu elvtárs a szövetség nevében üdvözli a közgyűlést és beszédében foglalkozik a munkásszertály gazdasági helyzetével, amely a legrosszabb. Statisztikai adatokkal bizonyítja, hogy a mai helyzetnek csak a kormány büdös gazdasági politikája az oka. Foglalkozik még a kollektív szerződéssel, amelyet az igazgatóság igyekszik be nem tartani, de azon fogunk lenni, hogy a szerződés be legyen tartva.

Rátér azután az új nyugdíjszabályzatra és rámutat, hogy itten is az igazgatóság a munkások hátrányára önkényesen járt el, amikor az új beosztást csinálta, mely folytán sok munkás kisebb osztályba került. Határozati javaslatot olvas fel:

Az aninai vasmunkások 1928 január 22-én tartott évi közgyűlése foglalkozott a volt társulati társulada tagok nyugdíjaival és beosztásaival és a szabályzat 2 §-a alapján megállapítja:

1. Hogy az U. D. R. tagjainak az osztályozását a társulat igazgatósága a munkások és a betegsá-

